

FLIX

ยอดขายมากกว่า
1,000,000 เล่มทั่วโลก

TWO TWISTED CROWNS

สองมงกุฎวิปริต

ไม่มีสันติใดได้มาโดยไร้ค่าตอบแทน
หากแต่ต้องหลังเลือด
แลกด้วยศักดิ์ศรี
หรือกระทั่งพลีจิตวิญญาณ

RACHEL GILLIG

ชุด The Shepherd King

วรรณคดี เหมศุล แผล

ELIX
Ignite Your Soul

The first part of the paper discusses the importance of understanding the underlying structure of the data. This is particularly relevant in the context of machine learning, where the ability to identify patterns and relationships in the data is crucial for making accurate predictions. The second part of the paper focuses on the development of a new algorithm for solving the problem of finding the minimum variance unbiased estimator (MVUE) for the parameters of a normal distribution. This algorithm is based on the use of the Fisher information matrix and the Rao-Blackwell theorem. The third part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the variance of a normal distribution. The fourth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the mean of a normal distribution. The fifth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the standard deviation of a normal distribution. The sixth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the correlation coefficient of a bivariate normal distribution. The seventh part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the regression coefficient of a bivariate normal distribution. The eighth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the intercept of a bivariate normal distribution. The ninth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the slope of a bivariate normal distribution. The tenth part of the paper discusses the application of this algorithm to the problem of finding the MVUE for the intercept of a bivariate normal distribution.

ชุด The Shepherd King

T W O
T W I S T E D
C R O W N S

สองมงกุฎวิปริต

R A C H E L
G I L L I G

วราภรณ์ เหมศุภกุล แปล

ELIX

คำนำสำนักพิมพ์

ภารกิจปลดปล่อยอาณาจักรบลันเดอร์จากมนตร์แห่งม่านหมอกยังคงดำเนินต่อไป แม้เหตุการณ์จะพลิกผันไปมากเพียงใดก็ตาม

เอลส์เพธ เรวิน และอสุรกาย "ฝันร้าย" ต้องออกเดินทางเข้าป่ามนตราโบราณ เพื่อรวบรวมไฟแห่งโชคชะตาให้ครบทั้งสิบสองหน้าไฟก่อนวันหม้ายอันจะมาเยือนซึ่งเป็นวันสำคัญที่ชะตาทั้งของอาณาจักร บรรดาผู้ติดโรคร้ายที่ต้องคอยหลบซ่อน รวมถึงชีวิตของใครหลายคนที่ไม่อาจหวนคืน บัดนี้เหลือเพียงไฟสำคัญใบสุดท้ายซึ่งสำคัญที่สุด ไฟลึกลับที่ไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นมาตลอดห้าวร้อยปี...ไฟอัลเดอร์คู่

ขณะเดียวกัน ฝั่งราชสำนักบลันเดอร์เองก็กำลังสั่นคลอนหนัก เจ้าชายหนุ่มผู้รักอิสระอย่างเรเนล์มหรือเอล์มจึงต้องออกโรงเพื่อรักษาความมั่นคงของอาณาจักรเอาไว้ ในสถานการณ์อันสับสนเสี่ยงราวกับเดินอยู่บนปลายดาบนี้ หากก้าวพลาดเพียงนิดเดียวอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต เส้นทางของเขายิ่งท้าทายกว่าเดิมเมื่อต้องใกล้ชิดกับไอโอนี ฮอว์ทอร์น หญิงงามผู้เย็นชาด้วยฤทธิ์แห่งไฟหญิงสาวเสน่ห์เกินด้านของนางทำให้เขาปวดใจ ทั้งที่รู้เต็มอกว่านางคือคู่มั่นของพี่ชายแท้ๆ ของเขา...เจ้าชายฮอท โรแวนผู้เหี้ยมโหด

สำนักพิมพ์ ELIX ยินดีอย่างยิ่งที่ได้ร่วมเดินทางมาจนถึงเล่มจบสมบูรณ์ของนวนิยายโรแมนตาซีเรื่องดังที่ขายดีกว่าล้านเล่มทั่วโลกและมาแรงไม่มีตกใน #BookTok ด้วยตัวละครเปี่ยมเสน่ห์ที่ทุกคนรักและผูกพัน รวมถึงเนื้อเรื่องที่ได้รับคำชื่นชมว่าสนุกเข้มข้นยิ่งกว่าเล่มแรกเสียอีก

หาก ONE DARK WINDOW หน้าต่างอนธการ เคยทำให้ทุกคนประทับใจ
จากโลกเวทมนตร์อันตรายในบรรยากาศกอธิคอิมเมิร์ส TWO TWISTED
CROWNS สองมงกุฎวิปริต จะพาคุณก้าวเข้าไปในราชสำนักบลันเดอร์และ
ป่าโบราณที่ห่มคลุมด้วยหมอกมนตราแบบซัด ลีค หลากมุมมอง แทบจะสัมผัส
กลิ่นเกลือและโลหิตจนรู้สีก่อนตรายในทุกก้าวย่าง นวนิยายภาคจบเล่มนี้พร้อม
จะตรึงคุณเอาไว้ด้วยมนตราอีกครั้งไปจนถึงหน้าสุดท้าย

ELIX

แต่ผู้ใดก็ตามที่เคยหลงทางในป่า
บางครั้งการหลงทางก็ทำให้เราพบเจอสิ่งล้ำค่า

"ไฟอัลเดอร์คู่ซ่อนอยู่ในที่ไร้กาล สถานที่วิบโยคโคกคัลย์ โหดมหันต์เลือด
นองแผ่นดิน ไฟนั้นซ่อนอยู่ในหมุ่ไม้เก่าแก่ หมอกหนาแพร่ซึ่มลึกถึงกระดูก
ไฟสุดท้ายนั้นถูกเก็บไว้ หลบไหลอยู่ที่นั่น ป่าลึกอันไร้ถนนหนทางไป มีเพียงข้า
ที่จะพบไฟอัลเดอร์คู่..."

"เพราะข้าคือผู้ซ่อนมันไว้เอง"

บทนำ เอลส์เฟธ

ความมืดลึกลับ ไร้ที่เริ่มต้น ไร้จุดสิ้นสุด ตัวข้าล่องลอยบนกระแสน้ำเกลือ ไร้ซึ่ง
ตัวตน ราตรีเบื้องบนมืดมนอนธการ ทั้งจันทร์และดวงดาราต่างถูกเมฆหนาหนัก
บดบัง กลุ่มเมฆนั้นไม่เคยเบาบางลงเลย

ข้าขยับ ร่างกายไม่เจ็บปวด กล้ามเนื้อผ่อนคลาย จิตใจปลอดโปร่ง ข้าไม่รู้
ว่าร่างกายของข้าสิ้นสุดตรงไหน และผืนน้ำเริ่มต้นที่จุดใด ข้าเพียงปล่อยให้ไปตาม
ความมืด ล่องลอยไปตามกระแสน้ำขึ้นลงและเสียงซัดสาดของคลื่นซึ่งเคลื่อนผ่าน
กายข้า

เวลาล่วงเลยผ่านโดยข้าไม่รู้วันคืน ไม่เห็นแสงอาทิตย์ยามอรุณ แต่ละนาที่
แต่ละชั่วโมงล่วงไปขณะตัวข้าล่องลอยในกระแสแห่งความว่างเปล่า ในใจข้ามีเพียง
ความคิดประการเดียวเท่านั้น

ปล่อยข้าออกไป

ไม่ว่าเวลาผ่านไปเพียงใด ความคิดเดิมยังคงอยู่ *ปล่อยข้าออกไป*

ตัวข้าสมบูรณ์ เป็นหนึ่งเดียวในกระแสวาริพลอบประโลม ไร้ความเจ็บปวด
ไร้ความทรงจำ ไร้ความกลัว ไร้ความหวัง ข้าคือความมืด และความมืดคือข้า
เราสองต่างปล่อยให้กระแสคลื่นพัดพาเข้าสู่ปากฝั่งซึ่งข้ามองไม่เห็นและไม่ได้ยิน

ทุกสิ่งคือน้ำ ทุกอย่างคือเกลือ

ทว่าความคิดนั้นยังไม่เลือนหายไปจากใจ *ปล่อยข้าออกไป*

ข้าลองพูดคำนั้นออกมาดังๆ เสียงข้าเหมือนกระดากที่ถูกฉีกออก "ปล่อยข้าออกไป" ข้าพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า น้ำเกลือไหลเข้าท่วมปาก "ปล่อยข้าออกไป"

นาที่ ชั่วโมง วัน ล่วงเลยผ่าน *ปล่อย ข้า ออก ไป*

ทันใดนั้น ชายหาดสีดำยาวเหยียดก็ปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่า ข้าเห็นบางอย่างขยับเขยื้อน ข้ากะพริบตา ละอองเกลือเข้าตาจนข้ามองเห็นไม่ชัดเจน

ชายคนหนึ่งสวมชุดเกราะทอง ยืนอยู่ริมชายหาดมืดมิดบริเวณคลื่นกระทบฝั่ง กำลังมองข้าอยู่

คลื่นพัดตัวข้าให้ลอยเข้าหาเขา ไกลเข้าไปทุกที ชายผู้นี้เฒ่ามาก เขาสวมชุดเกราะทำทางหนักอึ้ง ยืนนิ่งไม่ไหวติง แข็งแกร่งมั่นคงดูดั่งต้นไม้โบราณ

ข้าพยายามร้องเรียกเขา ทว่าข้ารู้จักคำเพียงแค่นี้เท่านั้น

"ปล่อยข้าออกไป!" ข้าร้อง แล้วพลันรู้สึกตัวว่ากำลังสวมชุดกระโปรงผ้าขนสัตว์อยู่ รู้สึกถึงน้ำหนักของชุดซึ่งตึงรั้งข้าให้จมลึกลงได้น้ำ ทำให้พูดไม่จบประโยค "ปล่อยข้า..."

มือเย็นจัดของเขาดึงตัวข้าขึ้นจากน้ำ

เขาอุ้มข้าไปยังผืนทรายดำสนิท พยายามพุงให้ข้ายืน แต่สองขาของข้าอ่อนแรงไม่ต่างจากลูกกวาดแรกเกิด

ข้าไม่รู้จักใบหน้าของเขา แต่เขารู้จักข้าดี

"เอลส์เพธ สเปนเดล" เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบา ดวงตาสีเหลืองประหลาดล้าจับจ้องข้า "ข้ารอเจ้าอยู่"

ภาคที่หนึ่ง
หลังเลียด

บทที่หนึ่ง เรวิน

มือของเรวินชุ่มโลหิต

เขาไม่ทันสังเกตจนกระทั่งเห็นโลหิตหยด เมื่อเขาตะขบกำมะหยี่ของไฟกระเจกเงาสีม่วงเข้มในสำหรับไฟแห่งโชคชะตาสามครั้ง ร่างกายของเขาก็หายวับไป ไม่มีผู้ใดมองเห็นเขา นิ้วมือ ข้อมัน และฝ่ามือของเขาซุดลงไปดินแข็งบนพื้นห้องเก่าแก่ซึ่งตั้งอยู่ริมทุ่งหญ้า

ไม่สำคัญอีกแล้วว่าจะได้รอยแผลหรือแผลเป็นอีกสักกี่รอย มือของเรวินเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่มีมือนุ่มชวนฝันของสุภาพบุรุษ แต่เป็นมือของนักรบ แม่ทัพแห่งกองพลม้าศึก จอมโจรร้าย

กบฏต่อแผ่นดิน

สายหมอกลอยผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่มีมืออยู่บนเตียงจนปกคลุมทั่วทั้งห้อง มันแทรกเข้ามาตามรอยแตกร้าวบนเพดานฉูพัง เกลือระคายตาของเรวินนี้อาจเป็นสัญญาณเตือนว่าไม่ว่าเขากำลังซุดหาอะไรก็ได้ฐานของแท่นหินสูงใหญ่ สิ่งนั้นไม่ปรารถนาให้เขาพบเจอ

เรวินไม่สนใจหมอกหนา ตัวเขาเองก็ประกอบสร้างขึ้นมาจากเกลือ ทั้งเหงื่อ โลหิต และเวทมนตร์ แต่กระนั้น มือหยาบกร้านของเขาก็กังไม่อาจต้านทาน

ความแข็งของดินบนพื้นห้องแห่งนี้ กาลเวลาผ่านมานับนานจนผืนดินแข็งราวกับหิน เล็บและฝ่ามือของเรวินฉีกขาดเป็นแผล แต่เขายังขุดต่อไป เขาอยู่ท่ามกลางความเย็นจากมนตราของไฟกระเจกเงา สายตาของเขาพลันเห็นห้องที่เขาเคยชอบเข้ามาเล่นเมื่อสมัยเยาว์วัย ห้องนี้แปรเปลี่ยนเป็นบางสิ่งบางอย่างแสนพิลึกพิลั่น มันคือสถานที่แห่งตำนานเก่าแก่โบราณ สถานที่แห่งความตาย

สถานที่ของอสุรกาย

เรวินตื่นนอนมาหลายชั่วโมงแล้ว จิตใจเขาวุ่นวายสับสนจนขมตานอนไม่หลับ คอยนึกถึงแต่ภาพดวงตาสีเหลืองที่จ้องมองมา เสียงของเอลส์เพธสปินเดิลยังคงสะท้อนก้องในหัวความคิด

มันเคยเป็นปราสาทของราชันผู้เลี้ยงแกะ...ซากปรักหักพังนั้น นางบอกเขาดวงตาสีดำดั่งถ่านหินร้อนน้ำตายบอกกล่าวถึงราชันผู้เลี้ยงแกะ ผู้เป็นเจ้าของเสียงที่สถิตอยู่ในหัวของนาง เขาถูกฝังอยู่ใต้แท่นหินที่อยู่ในห้องเดียวห้องนั้นในอาณาเขตของปราสาทยุว

เรวินบังคับตัวเองให้ลุกขึ้นจากเตียง คว้าผ้าตะปิงมาจากปราสาทสโตนราวกับภูตในสายลมเพื่อมายังห้องแห่งนี้ เขากระวนกระวายใจอยากรู้ความจริงเรื่องที่เกิดขึ้นราวกับไม่ใช่ความจริง ราชันผู้เลี้ยงแกะเจ้าของดวงตาสีเหลืองและน้ำเสียงแผ่ความเจ้าเล่ห์ติดอยู่ในจิตใจของหญิงสาว ราชันผู้เลี้ยงแกะซึ่งรับปากว่าจะช่วยพวกเขาตามหาไฟอัลเตอร์คู่ที่หายสาบสูญ

ราชันผู้เลี้ยงแกะซึ่งตายไปเมื่อห้าร้อยปีก่อน

เรวินรู้จักความตายดี เขาเป็นผู้มอบความตายแก่ใครหลายคน เขาได้มองแสงสุดท้ายเลื่อนลับจากแววตาของชายผู้ถูกฆ่า ได้ยินเสียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายอีกฟากหนึ่งของม่านระหว่างความเป็นและความตายมีเพียงวิญญาณ ไร้ซึ่งชีวิตหลังความตาย ไม่ว่าจะเป็นสามัญชน โจรกระจอก จอมโจร หรือแม้แต่ราชันผู้เลี้ยงแกะ

ถึงอย่างนั้นก็เกิด

ดินบริเวณฐานของแท่นหินไม่ได้แข็งแรงไปเสียทั้งหมด ดินบางส่วนร่วนซุยเหมือนเพิ่งถูกขุดขึ้นมา ใครบางคนมาที่นี่ก่อนเขาเมื่อไม่นานมานี้ อาจจะเป็นเอลส์เพธ นางอาจต้องการหาคำตอบเช่นเดียวกับเขา ตรรกฐานของแท่นหินมีข้อความสลักไว้แต่ถูกบดบังอยู่ใต้ดินแข็ง ข้อความที่สลักอยู่นั้นจางหายไปตามกาลเวลาจนอ่านไม่ออก มันคือข้อความสลักเหนือหลุมฝังศพ

เรวินยังขุดต่อไป เมื่อเล็บมือฉีกขาดและปลายนิ้วเป็นแผลสดแต่ถูกบางอย่างแหลมคม เขาก็สยบพร้อมชักมือกลับ ร่างกายเขาล่องหนอยู่ก็จริง แต่โลหิตไม่ได้ล่องหนไปด้วย โลหิตสีแดงสดปรากฏขึ้นทันทีที่ไหลรินจากมือของเขา ลงสู่หลุมในดินที่เพิ่งขุด ซึมซาบสู่ภายในราวกับว่าพื้นดินนั้นกระหายเลือด

บางอย่างชุ่มชื้นอยู่ในดิน เมื่อเรวินใช้มือสัมผัส มันแหลมคมกว่าหินเย็นเยือกกว่าดิน

เหล็กกล้า

เขาจุกในลำคอ ลงมือขุดต่อไปจนกระทั่งเจอดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มนั้นบิดเบี้ยวและเปราะเปื้อนเศษดิน แต่เขามองไม่ผิดแน่ ดาบเล่มนี้ดีขึ้นจากเหล็กกล้า ด้ามจับสลักลวดลายประณีตเกินกว่าจะเป็นดาบของทหารทั่วไป

เขาเอื้อมมือไปหยิบดาบ หายใจถี่เร็วรับเอาเกลือในอากาศเข้าไปเต็มปอด แต่ยังไม่ทันดึงดาบออกมาก็เลื้อบเห็นบางสิ่งฝังอยู่ใต้ดาบ

สิ่งนั้นหลับใหลอย่างสงบมาหลายศตวรรษ เป็นวัตถุยาวสีขาวซึ่งประกอบด้วยข้อต่อ กระดูกมนุษย์

กระดูกสันหลัง

เรวินเกร็งไปทั่วร่าง ริมฝีปากแห้งผาก รู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาทันที โลหิตยังไหลจากมือของเขา และด้วยโลหิตทุกหยาดหยด เขาพลันเข้าใจแจ่มแจ้งว่า อาณาจักรบลันเดอร์บอวลด้วยมนตรา เวทมนตร์ที่ทั้งน่าอัศจรรย์และโหดร้าย เบื้องหน้าเขาคือร่างของราชันผู้เลี้ยงแกะ เขาตายไปแล้วอย่างแท้จริง

ทว่าเวทมนตร์ของเขายังคงอยู่ สถิตอยู่ในกายของเอลส์เพธ สปินเดล

หญิงสาวคนเดียวที่เรวินรัก

เขาออกจากห้องโดยถือดาบเล่มนั้นติดไปด้วย

เมื่อออกมาด้านนอก เรวินค้อมตัวลงใต้ต้นไม้แล้วโผล่ออกมา เขาพยายามกลั้นอาเจียน ต้นไม้ต้นนี้เก่าแก่ยิ่ง กิ่งก้านไม่ได้รับการตัดแต่ง เรือนยอดไม้ที่ใหญ่โตพอจะบดบังสายฝนไม่ให้ตกลงโดนหน้าผากของเขา เขายืนอยู่เช่นนั้นพักใหญ่ หัวใจไม่มีทีท่าว่าจะเต้นช้าลง

"เจ้าชุดหออะไรอยู่ เจ้าคนก"

เรวินหมุนตัวอย่างรวดเร็ว มือกุมด้ามกริชงาช้าง ทว่าเขายู่เพียงลำพังทุ่งหญ้ารอบตัวว่างเปล่า เหลือเพียงต้นหญ้ากำลังเฉาตาย ทางแคบๆ ซึ่งทอดกลับไปยังปราสาทยูว์ไรผู้คนเช่นกัน

เสียงนั้นดังขึ้นกว่าเดิม "ได้ยินข้าไหม เจ้าคน"

เหนือศีรษะเรวินขึ้นไปบนต้นไม้ เด็กหญิงคนหนึ่งนั่งห้อยขาอยู่บนกิ่งก้าน เด็กคนนี้อายุน้อยกว่าเอมอร์รี่ผู้น้องชายของเขาเสียอีก เขาเดาว่านางอายุไม่เกินสิบสองปี ผมเปียสีเข้มพาดไหล่ ปอยผมหยิกตกลงมาล้อมกรอบหน้า เสื้อคลุมที่นางสวมทำจากผ้าขนสัตว์สีเทาไม่ผ่านการย้อมสี คอเสื้อเย็บขอบประณีต เรวินพยายามมองหาตราสัญลักษณ์ประจำตระกูล ทว่าไม่พบ

เขาไม่รู้จักนาง หากรู้จักย่อมจำหน้าได้แน่ เพราะใบหน้าของนางโดดเด่นจุมพิดเป็นสัน ดวงตาสีเหลืองจัด

สีเหลือง

"เจ้าเป็นใคร" เรวินถามเสียงแหบแห้ง

นางเอียงคอมองเขาด้วยดวงตาสีเหลืองคู่ นั้น "ข้าชื่อทิลลี"

"แล้วเจ้ามาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทิลลี"

"ทำสิ่งที่ทำมาตลอด" แวบหนึ่งนางทำให้เขานึกถึงเจสเปอร์สมัยยังเด็ก "ข้ารอคอย"

ฝนตกหนักขึ้นพร้อมกระแสมแรงพัดพาเม็ดฝนมากระทบใบหน้าของ

เรวิน ลมพัดหวิวสุดของเขาหลุดออกจากหน้าผาก เขายกมือขึ้นกำบังดวงตาจากน้ำฝน

เด็กหญิงยังคงนั่งอยู่บนต้นไม้ไม่ขยับเขยื้อนแม้กิ่งใบต้นยูวี่จะพัดไหวตามสายลม เลือ่คลุมของนางไม่กระดิกแม้แต่หน่อย เส้นผมไม่ปลิวสักเส้น รวากับว่าทั้งน้ำและลมทะลุผ่านตัวนางไปอย่างนั้น รวากับตัวนางสร้างขึ้นจากหมอกควัน

สร้างขึ้นจากความว่างเปล่า

ตอนนั้นเอง เรวินจึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเขายังใช้ไฟกระจกเงาอยู่

เขายอมอดนอนและมาที่ห้องนั้นเพื่อจุดประสงคนี้ เขาขุดดินด้วยมือเปล่า ยอมสละเลือด และได้พบร่างของราชันผู้เลี้ยงแกะ แต่ไฟกระจกเงากลับกุมคำตอบที่เขาค้นหาอยู่อย่างแท้จริง

เขาใช้ไฟกระจกเงามาแล้วนับพันครั้งเพื่อทำให้ตัวเองล่องหน แต่ตลอดมาเรวินคอยระวังไม่ให้ไฟน่านจนเกินไป เขาไม่ยอมรับผลร้ายจากการใช้ไฟ ซึ่งคือการมองเห็นโลกแห่งวิญญาณ เขาไม่เคยอยากสนทนากับภูตผีตนใด

จนกระทั่งตอนนี้

เรวินกระแอม เขาไม่รู้เรื่องภูตผีวิญญาณเลย ไม่รู้ธรรมชาติหรือลักษณะนิสัย พวกเขาเหล่านั้นเป็นเหมือนกับสมัยยังมีชีวิตหรือไม่ หรือว่าโลกหลังความตายเปลี่ยนตัวตนของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง

เขากลืนเสียงดังท่ามกลางกระแสมพัดแรง "เจ้ารออะไรอยู่หรือ ทิลลี"

เด็กหญิงละสายตาจากดาบในมือของเขา กลับไปมองห้องนั้น

"เจ้ารู้จักชายที่ถูกฝังอยู่ในนั้นไหม" เรวินถาม

นางหัวเราะเสียงแหลม "รู้จักดีพอๆ กับที่รู้จักหุบเขาแห่งนี้เลยละ เจ้านก รู้จักดีพอๆ กับต้นไม้ต้นนี้และใบหน้าที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาพักได้ร่มเงาไม้" นางใช้นิ้วหมุนปลายผมเปีย "ข้าคิดว่าเจ้าก็เคยได้ยินเรื่องของข้า" นางยิ้มเล็กน้อย "เขาเป็นคนประหลาด พ่อของข้านะ ทั้งระวิงตัว ทั้งทรงปัญญา และทั้งเป็นคนดี"

เรวินหายใจสะดุด "ราชนผู้เลี้ยงแกะคือพ่อของเจ้านั้นหรือ"

นางหุบยิ้ม ดวงตาสีเหลืองเหม่อลอย "พวกนั้นไม่ได้ฝังร่างพ่ออย่างสมเกียรติแห่งราชัน บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่พ่อไม่..." นางหันกลับมามองเรวินอีกครั้ง "เจ้าไม่เห็นวิญญาณพ่อข้ามผ่านไฟกระเจกเงาใช่ไหม พ่อสัญญาว่าจะมาตามหาเราเมื่อพ่อลอดผ่านม่านซึ่งกางกั้นชีวิตและความตาย แต่ก็ไม่เคยมาสักที"

"เรา...หมายถึงใคร"

เด็กหญิงหันมองไปตามป่าที่บิดก้านหนึ่งของทุ่งหญ้า "แม่ของข้าอยู่ที่ใดสักที่ตรงนั้น แม่มาไม่บ่อยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ไอ้ลูกกับแอฟตันมักเตรอยู่ในส่วนประติมากรรม ส่วนเฟนลิกกับเลเนอร์คอยเฝ้าปราสาทของเจ้า" นางขมวดคิ้ว "เบนเนตต์มักอยู่ที่อื่น เขาไม่ได้ตายตรงนี้ ไม่เหมือนเราคนอื่นๆ"

ตาย เรวินรู้สึกแน่นในลำคอ "พวกเขาคือ...ครอบครัวของเจ้านั้นหรือ ครอบครัวของราชชนผู้เลี้ยงแกะ"

"เรารอคอยพ่อของเรา" นางยกแขนขึ้นกอดคอ

"แล้วเหตุใดพ่อของเจ้าถึงไม่กลับมา"

เด็กหญิงไม่ตอบ นางมองข้ามทุ่งหญ้าไปยังซากปรักหักพังของปราสาทโบราณ "ข้าคิดว่าข้าได้ยินเสียงของพ่อ" นางพึมพำ "เป็นเวลากลางคืนแล้ว และข้าอยู่ตามลำพังในต้นไม้ที่ขำรัก" นางตัวดมองเรวิน "ข้าเห็นเจ้า เจ้านกกา เจ้ามาที่นี้เช่นทุกครั้ง เจ้าสวมเสื้อคลุมสีดำ ดวงตาสีเทาฉลาดหลักแหลม ใบหน้าเก็บงำความรู้สึก เพียงแต่คราวนี้เจ้าไม่ได้มาคนเดียว หญิงนางหนึ่งมากับเจ้าด้วย ช่างเป็นหญิงแปลกประหลาดอะไรอย่างนี้ ดวงตาของนางมีประกายสีเหลืองทองเหมือนตาของข้า เหมือนตาของพ่อข้า"

ภายในกายของเรวินบิดมวนเป็นเกลียว

"ข้ามองเจ้าสองคนออกไปจากที่นี่ แต่หญิงนางนั้นกลับมาใหม่" ทิลลีชี้ไปที่หน้าต่างของห้องนั้น "นางเข้าไปข้างใน แล้วข้าก็ได้ยินเสียงเพลงที่พ่อข้าเคยร้องเบาๆ ในลำคอขณะเขียนหนังสือเล่มนั้น แต่พ่อข้าตามเข้าไป กลับไม่พบพ่อ"

เป็นหญิงนางนั้นต่างหากที่กำลังร้องเพลงของพ่อขณะกวาดมือไปตามพื้นดินเหนียวหลุมฝังศพของพ่อ"

"เอลส์เพธ" เรวินกระซิบ ซื่อนั้นเหมือนขโมยบางอย่างไปจากใจเขา "นางชื่อเอลส์เพธ"

ดูเหมือนทิลลีไม่ได้ยินเขา "หญิงสาวผู้นั้นมาที่ห้องสองครั้งและขุดดินใต้ป้ายสุสานของพ่อ นางเดินเตร็ดเตร่ผ่านทุ่งหญ้าและซากปรักหักพัง" นางม้มปากแน่น "แต่เมื่อรุ่งสาง ดวงตาสีเหลืองของนางกลับกลายเป็นสีดำเหมือนถ่าน ข้าจึงกลับมาที่นี่ มายังหลุมศพของพ่อเพื่อเฝ้าดูและรอคอย"

เรวินไม่พูดอะไร จิตใจของเขาเฝ้าหาคำตอบแต่ไม่พบ เขาจำได้ คินนั้นเขาพาเอลส์เพธไปยังห้องนั้น เขายังจดจำกลิ่นจากเรือนผมและแก้มของนางเมื่อเขาสัมผัส เขาจูบนางอย่างดุจดั่งและนางจูตอบ เขอยากกลืนกินนางไปทั้งตัว

นางผละออก ดวงตาเบิกโพลง พูดด้วยเสียงสั่นเครือ นางหวาดกลัวบางอย่างในห้องนั้น ตอนนั้นเรวินคิดว่านางคงกลัวเขา แต่ตอนนี้รู้แล้วว่าเป็นสิ่งอื่นต่างหาก บางอย่างซึ่งยิ่งใหญ่กว่าตัวเขามาก บางอย่างที่น่างเกิบซ่อนไว้ตลอดมา

เขากลับไปมองเด็กหญิงบนต้นยัวร์ "เกิดอะไรขึ้นกับพ่อของเจ้า"

ทิลลีไม่ตอบ

เรวินถามอีก "เขาตายยังไงหรือ"

นางเสมองไปทางอื่น เคาะนิ้วไปตามกิ่งยัวร์เป็นจังหวะไร้เสียง "ไม่รู้สิพวกนั้นจับข้าได้ก่อน" นางเบาเสียงลง "ข้าผ่านมานอกมาก่อนพ่อและพี่น้องข้า"

ความเย็นยะเยือกภายในกายเรวินไม่ได้เกิดจากฤทธิ์ของไฟกระจกเงา แต่เป็นอย่างอื่นต่างหาก มันคือคำถามที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจที่ตัวเขาเองก็รู้คำตอบอยู่แล้ว "ผู้ใดฆ่าเจ้า"

ดวงตาสีเหลืองเป็นประกายวาว มองเรวินนิ่ง "เจ้ารู้ชื่อเขาอยู่แล้ว" นางกระซิบเสียงพรว่ำ "ไรแวน"

ตราประจำราชวงศ์ปรากฏขึ้นในความคิดของเรวิน ลายต้นโรแวน
ตั้งตระหง่านบนผืนธงของผู้เป็นลุงของเขา ไฟเคียวสีแดง ดวงดาสีเขียว นักล้า
คนป่าเถื่อน

ครอบครัว

มือซุ่มโลหิตของเรวินสั่นเทา

"พวกเรารอพ่อมานานแสนนาน" ทิลลีมองขึ้นไปเบื้องบนราวกับกำลัง
พูดกับต้นยูว์ น้ำเสียงของนางหนักแน่นขึ้น มือที่วางอยู่บนดักกำแพงนั้น จรดเหมือน
กรงเล็บ "เราจะรอคอยต่อไปจนกว่างานของพ่อจะสำเร็จ"

ชนบนต้นคอของเรวินลุกชัน เขานึกถึงอสุรกายในร่างของเอลส์เพธ ดวงดา
สีเหลืองและถ้อยคำอันสิ้นไหวในคุกใต้ดินแห่งนั้น คำสัญญาว่าจะตามหา
ไฟอัลเดอร์คูที่หายไป

แต่เรวินรู้ดีกว่านั้น เขารู้ว่าไม่มีคำสัญญาใดให้มาโดยไร้ค่าตอบแทน
บลันเดอร์คือสถานที่แห่งเวทมนตร์และการดอรองแลกเปลี่ยน ไม่มีสิ่งใดได้มา
โดยเปล่า "ราชันผู้เลี้ยงแกะต้องการอะไร" เขาถามวิญญาณเด็กหญิง "เขาตามหา
สิ่งใดกันแน่"

"ความสมดุล" นางตอบ เอียงคอเหมือนนกกล้าเหยื่อ "เพื่อทำให้เรื่องที่ผิด
มหันต์กลับมาเป็นเรื่องถูกต้อง เพื่อปลดปล่อยให้บลันเดอร์เป็นอิสระจากพวก
โรแวน" ดวงดาสีเหลืองหรือลงอย่างเจ้าเล่ห์และแน่วแน่ "เพื่อทวงคืนสิ่งที่พ่อ
ควรได้รับ"

บทที่สอง เอล์ม

เจ้าชายขี่ม้าเร็วกว่าทหารแห่งกองพลม้าศึกอีกสองนาย เมื่อเอล์ม โรแวนลงจากหลังม้าที่หน้าบ้านอิฐหลังเก่า เขาสะดุ้งในใจเมื่อโลกรอบตัวช่างดูนิ่งงันเมื่อเปรียบเทียบกับยามที่เขาอยู่บนหลังม้า ความนิ่งงันนี้ทำเขาสะท้อน

ได้ยินเสียงนกเขาคร่ำครวญ เอล์มถอดถุงมือออกแล้วล้วงในกระเป๋าเสื้อทูนิก ขอบก้ำมะหยี่ของไฟเคียวให้ความรู้สึกคุ้นเคย

เขาเดินไปยังประตูหน้า ถุงมือของเขายืดออกเมื่อกำหมัด ประตูนี้เก่ามากจนมีคราบเขียวจางๆ ฝังอยู่ตามร่องไม้ ด้านขวาของตัวเคหาสน์มีตะไคร่และเถาวัลย์เลื้อยขึ้นปกคลุมหนาที่บรากับผืนป่ากำลังลากเคหาสน์ฮอว์ทอร์นให้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของป่าลึก เถาวัลย์ขนาดใหญ่เท่าแขนเลื้อยพันรอบปล่องไฟราวกับงูร้าย

ไม่มีใครอยู่ในบ้าน เพราะพวกเขาได้รับคำเตือนเมื่อหลายวันก่อนถึงกระนั้น เอล์มลองแนบหูกับประตูเพื่อฟังเสียงด้านใน

ไม่ได้ยินอะไรเลย ไม่มีเสียงเด็กร้องหรือเสียง**เคร้งคร้าง**ของหม้อในครัว ไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขเห่า ทั้งบ้านเงียบงันราวกับถูกตรึงด้วยเถาวัลย์เขียวขมูมเลื้อยมาจากม่านหมอก

ทหารทั้งสองนายตามมาถึงแล้วลงจากหลังม้า "ท่านขอรับ" วิกเกอร์เอ่ย
เอล์มลืมหืมตาแล้วพ่นลมหายใจออก ไม่มีกะจิตกะใจจะออกคำสั่ง แต่เรวีน
นั้นแทบตามตัวไม่ได้ ส่วนเจสเปอร์ยังอยู่ที่ปราสาทสโตนเพื่อเฝ้าดูเอมอริ ปล่อย
ให้เอล์มผู้มีจิตใจขุนเคื่องปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของพระราชและตามตัวญาติ
ของเอลส์เพธ สปินเดลซึ่งบัดนี้หายสาบสูญไป

"บ้านนี้ไม่มีใครอยู่แล้ว" เขาขบฟันพูด "โอพอล ฮอว์ทอร์นไม่ใช่คนโง่
นางกับลูกไม่กลับมาบ้านหลังนี้หรอก"

"สามีของนางดูจะเชื่อว่าพวกนางต้องอยู่ที่นี้แน่" กอร์ส ทหารอีกนายหนึ่ง
พิมพ์

เอล์มบิดมือจับประตูทองเหลืองแล้วเปิดประตูเคหาสน์ฮอว์ทอร์นออก
บานพับสนิมจับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด "ทีริน ฮอว์ทอร์นจะยอมพูดทุกอย่างนั้นแหละ
ขอแค่ตัวเองได้ออกจากคุกได้ดิน"

"เขามีไฟอยู่ในมือ" วิกเกอร์กล่าวเสียงหนักแน่น "ตอนได้ยินไอ้แก่นั่น
คุยโว ใครๆ ก็หลงคิดว่าเขาเป็นผู้รวบรวมสำหรับไฟเสียเอง"

"อย่างน้อยที่เราทำได้คือปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากสมบัติพิสดาน
ที่เขาถืออยู่ในมือ คับบ้านหลังนี้ซะ" เอล์มเหลียวมองไปยังท้องฟ้า "เร็วเข้า ข้าอยาก
เสร็จให้ทันก่อนฝนลง"

พวกเขาค้นห้องสมุดก่อน รื้อชั้นวางของและหยิบหนังสือเก่าๆ ออกมาเขย่า
จนทั้งบ้านอบอวลไปด้วยกลิ่นหนังสือและฝุ่นคลุ้ง "ข้าเจอไฟผู้พยากรณ์ใบหนึ่ง!"
กอร์สตะโกนลั่นจากหลังชั้นไม้มะฮอกกานี

เอล์มลากนิ้วไปตามชั้นวางขรุขระเหนือเตาผิง เนื้อหินแตกร้าวแต่ปูนยึด
ยังคงแน่นหนา ไม่มีช่องลับใดๆ ให้ซ่อนไฟ เขาออกจากห้องสมุดแล้วเดินขึ้นบันได
บรรดาชั้นวางรูปวงรีซึ่งเจาะเข้าในผนังมีเชิงเทียนที่ดับแล้ววางอยู่ หินทุกก้อน
ที่ก่อขึ้นเป็นผนังบ้านล้วนอยู่ในเงามืด

ห้องแรกที่อยู่ติดบันไดถูกค้นกระจัดกระจาย เสื้อผ้า ผ้าห่ม และถุงเท้า

วางเกลือลง เติงเล็กสองหลังกับดาบไม้สองเล่ม เอล์มเดาว่านี่คงเป็นห้องญาติ
พี่น้องทั้งสองคนของเอลส์เพธ

ห้องถัดไปเห็นชัดว่าเป็นห้องผู้หญิง เอล์มยืนนิ่งอยู่ที่ธรณีประตู สูดอากาศ
เย็นเข้าจมูก ได้กลิ่นผ้าขนสัตว์และดอกกลาเวนเดอร์ บนเตียงมีผ้าห่มหนึ่งผืน
ที่นอนปูผ้าไว้เรียบไร้รอยยับ บนโต๊ะเก้าอี้เชิยวตัวเล็กมีเทียนไขวางอยู่หนึ่งเล่ม
ข้างๆ มีกระจกส่องหน้าทรงรีและหวีซี่ถี่อีกหนึ่งเล่มอยู่ข้างใต้

หวีเล่มนั้นมีเส้นผมยาวสีดำติดอยู่หลายเส้น

"นางไม่ได้ทิ้งข้าวของอะไรไว้ที่นี่หรอก" เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง
ของเอล์ม "ไม่ว่าเอลส์เพธนำสิ่งใดไปจากที่แห่งนี้ นางก็พกติดตัวไปด้วย"

เอล์มสะดุ้ง ลดมือไปที่เข็มขัดทันใด เสียงโลหะพุ่งผ่านอากาศดังก้อง
ทั่วโถงทางเดิน เขาหมุนตัวแล้ววัดวัดมิดไปยังทิศทางของเสียง

เขาชะงักไว้ได้ทันก่อนคมมีดจะเฉียดลำคอของไอโอไน ฮอว์ทอร์น

นางยืนอยู่เบื้องหน้าเขา สวมชุดขาวเหมือนเจ้าสาว กระโปรงพลิ้วยาว
ถึงพื้น ปอยผมสีทองพลิ้วไหวตามลมที่พัดผ่านโถงทางเดิน นางจ้องมองเอล์ม
ริมฝีปากสีชมพูเข้มแน่นเหมือนอยากถามบางอย่างแต่ไม่ได้เอ่ยออกมา

นางลดสายตาลงมองมิดในมือของเขา "เจ้าชายเรนล์ม"

ความคิดของเขาสับสนอลหม่าน เขาหอบหายใจแรง "เจ้ามาทำบ้าอะไร
ที่นี่"

"ที่นี่บ้านข้า ทำไมจะมาไม่ได้ล่ะ"

เอล์มขบกรามแน่น เขาเหน็บมิดกับเข็มขัดตามเดิม "ข้าแต่มวล์ไม
ฮอว์ทอร์น ข้าเกือบฆ่าเจ้าแล้วไหมล่ะ"

น้ำเสียงนางคมราวกับปลายเข็ม "ข้าไม่คิดอย่างนั้นหรอกนะ"

เอล์มถลึงมือลงในกระเปาะเสื้อเพื่อแตะไฟเคียวแสนคุ้นเคย เขาไม่ได้ใช้
ไฟสีแตงนี่มาสัปดาห์แล้ว นับตั้งแต่คืนนั้นที่เคหาสน์สปินเดล

หลังจากเรียกให้กองพลม้าศึกมารวมตัวกันและพาตัวฮอทซึ่งได้รับบาดเจ็บ

สาหัสจนโลหิตท่วมร่างออกไปแล้ว เรวินก็จับตัวเอริก สปินเดลกับทีริน สอว์ทอร์น ล่ามโซ่ตรวนไว้ เจสเปอร์ขี่ม้ามาเคหาสน์สอว์ทอร์นเพื่อเตือนให้โอพอล สอว์ทอร์น ผู้เป็นป้าของเอลส์เพธรู้ว่ากองพลม้าศึกกำลังมา ส่วนเอล์มและไฟเคียวของตัวเอง สามครั้งและสั่งให้สมาชิกในครอบครัวของเอลส์เพธที่เหลือรีบหนีไป ทั้งนี้เริ่ม ผู้เป็นแม่เลี้ยง รวมถึงดิเมียนกับนียาผู้เป็นน้องสาวต่างแม่

รวมถึงลูกพี่ลูกน้องของนาง ไอโอนี สอว์ทอร์น ทุกคนหายตัวไปในยาม ค่ำคืน ไม่เหลือร่องรอย

จนกระทั่งตอนนี้

ไอโอนียืนอยู่ต่อหน้าเอล์ม เยหน้ามองเขาด้วยดวงตาสีเฮเซลเย็บคม นางทำให้เขานึกถึงแผ่นกระดาษหนังใหม่เอี่ยม ไรท์ดี หมดจด ประกอบไปด้วย ความเป็นไปได้ นี่คือฤทธิ์ของไฟหญิงสาว มันทำให้ผู้ถือไฟดูใหม่/จนเกินไป เอล์ม แปลกใจที่นางยังคงใช้ไฟสีชมพูแห่งความงามใบนั้นทั้งที่อยู่นคนเดียวในเคหาสน์ สอว์ทอร์น ห่างไกลจากสายตาจับจ้องของราชสำนักที่ปราสาทสโตน

เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้นาง เงาของเขาบดบังนางทั้งตัว "เจ้าไม่ควรมาที่นี่ มันไม่ปลอดภัย"

ไอโอนีเบิกตากว้าง แต่ก่อนที่นางจะทันได้พูดอะไรก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น จากด้านหลัง

กอร์สหยุดชะงักตรงบันไดชั้นบนสุด จ้องไอโอนีเขม็ง

"หากเจ้ากำลังตามหาพ่อข้า เห็นทีคงต้องผิดหวัง" นางมองเขาอย่างไม่ใส่ใจ "ข้าอยู่ตามลำพัง ครอบครัวข้าไปที่อื่นแล้ว และไม่ได้ตั้งใจจดหมายไว้ด้วย"

กอร์สขมวดคิ้วแล้วหันไปหาเอล์ม "ท่านขอรับ"

เสียงฝีเท้าใครอีกคนดังขึ้นมาตามบันได "ให้ตายสิโว้ย" วิกเกอร์ก้าวมายืน ด้านหลังกอร์ส มือแตะด้ามดาบ

ไอโอนีเหม่อปาก "ดูเหมือนข้าจะพลาดอะไรไป ทำไมพวกเจ้ามาอยู่ที่นี่" แววดาของนางข่มขวัญ "ขอทมาด้วยหรือเปล่า"

"มกุฎราชกุมารกำลังต่อสู้กับอาการบาดเจ็บอยู่ที่ปราสาทสโตน" กอร์สกระแทกเสียง "ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าทำร้ายเขา เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะครอบครัวของเจ้าใจไม่กล้าพอจะเผานางให้ตายไปเสียตอนที่ยังมีโอกาส"

ไอโอนีเหือบมองมือของวิกเกอร์ซึ่งกำด้ามดาบแน่น "ลูกพี่ลูกน้องของข้า" นางกระซิบซ้ำๆ ด้วยเสียงคมอีกครั้ง "สอทำอะไรนางหรือ"

"ลงโทษนางตามที่นางสมควรได้รับ" กอร์สตอบ

สีหน้าของไอโอนีไม่บ่งบอกอะไรนัก แต่แววตานั้นแฝงด้วยอารมณ์ เอล์มอยากพินิจสีหน้าของนางมากกว่านี้ แต่วิกเกอร์กลับทำท่าจะชักดาบออกมา "อยู่เฉยๆ ทหาร" เขาพูด

กอร์สจับดาบ "พระราชาทรงต้องการตัวนางทันที"

"ข้าแต่มวลไม้" เอล์มล้วงตะเฝไฟเคียวในกระบี่อีกครั้ง เมื่อนิวส์สัมผัสขอบกำมะหยี่ เขาก็ตะมะน "อย่าสนใจนาง" เขาสั่งทหารแห่งกองพลม้าศึก "จงมองหาไฟต่อไป"

ทหารทั้งสองนายคลายมือที่จับดาบ กอร์สกับวิกเกอร์กะพริบตาแล้วมองไปทางอื่น สายตาเหม่อลอย

เอล์มคว้าแขนไอโอนีทันควัน "ห้ามพูดอะไรอีก" เขาเตือนแล้วลากตัวนางผ่านทหารทั้งสองนายก่อนพานางเดินลงบันได

เท้าเปล่าของไอโอนีกระแทกพื้นหินดังก้องไปทั่วเคหาสน์ร้างผู้คน เมื่อทั้งสองมาถึงห้องนั่งเล่น นางกระซิบคนเดียวออก "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

เอล์มรู้สึกตึบตันในลำคอ เขาพูดเสียงแหบห้าว "เอลส์เพธ ลูกพี่ลูกน้องของเจ้า..." *ไม่ใช่ ไม่ใช่เอลส์เพธอีกต่อไปแล้ว* เขาขบกราม "นางทำร้ายสอทที่เคหาสน์สปินเดล ทำเขากระดูกสันหลังหัก แทบเอาชีวิตไม่รอด พ่อข้าโกรธแค้นมาก พ่อข้าจะได้สวน..." เขากวาดตามองไอโอนี รู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมา "ข้าต้องนำตัวเจ้ากลับปราสาทสโตน"

ไอโอนีไม่สะทกสะท้าน แทบไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ "ก็เอาเลยสิ"

"เจ้าไม่..." เขาสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ "ท่าทางเจ้าจะไม่เข้าใจ"

"แต่ข้าเข้าใจเพคะ เจ้าชาย ถึงท่านจะไม่มาที่นี่เพื่อเสนอตัวกลับไปปราสาทเป็นเพื่อนข้า ข้าก็จะหาทางกลับไปปราสาทสโตนเองอยู่ดี"

"ข้าไม่ได้มาเป็นเพื่อนเฮงชวย์ให้เจ้า" เอล์มตอกกลับ "ข้ามาจับกุมเจ้าต่างหาก"

ไอโอไนหันมาเผชิญหน้าเขา แต่สีหน้านางไม่เปลี่ยนแปลง ยังคงเรียบเฉยเหมือนเดิม ทั้งที่นางควรต้องร้องไห้หรือกรีดร้องเซ่นยามคนทั่วไปเผชิญกับการไต่สวน แต่นางกลับดู...สงบนิ่งมากจนน่าขนลุก

เอล์มมองนางขึ้นลง ลึนรู้สึกลึนถึงรสขมปร่า "เจ้าใช้ไฟหญิงสาวนานเกินไป ไซ้ไหม ไฟอยู่ที่ไหน"

"ทำไมละเพคะ ท่านอยากยืมใช้บ้างหรือไง เจ้าชาย" ไอโอไนพินิจใบหน้าของเอล์ม "ไฟอาจช่วยลบขอบคำได้ตาท่านได้นะ"

ไอโอไนไม่รอให้เขาคิดหาคำตอบ นางเปิดประตูบ้านออกไป ฝนกระหน่ำลงบนหลังคาของเคหาสน์ฮอว์ทอร์นเสียงดังสนั่น ลมหายใจของเอล์มปะทะอากาศเย็นจัด ปกติแล้วเขาแทบขาดความอดทนต่อสภาพอากาศย่ำแย่และสตรีที่เง่าอยู่แล้ว

"ฉันลืมนเรื่องไฟหญิงสาวซะ" ชุดสีขาวของนางพลัวไหวเมื่อเขาเดินแซงผ่านหน้านาง "อย่างน้อยๆเจ้ามีเครื่องรางติดตัวมาไหม"

ไอโอไนดึงสร้อยสีทองออกมาจากคอเสื้อ สร้อยเส้นนั้นห้อยเครื่องรางประจำกายไว้ ดูเหมือนจะเป็นฟันของม้า นี่คือการเครื่องรางที่จะคุ้มครองทั้งร่างกายและจิตใจของนางให้ปลอดภัยเมื่ออยู่ท่ามกลางม่านหมอก นางหันกลับไปมองเคหาสน์ฮอว์ทอร์น "เกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของข้า"

"พ่อของเจ้าอยู่ที่ปราสาทสโตนพร้อมเอริก สปินเดล ส่วนแม่กับน้องชายของเจ้าหายสาบสูญไปแล้ว นี่เริ่มกับลูกสาวของนางก็ด้วย" เขามองไปทางอื่น

"ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าถูกใส่โซ่ตรวน คมขังอยู่ในคุกใต้ดิน"

ไอโอนีก้าวออกไปกลางสายฝน นางเดินไปสอว์ทอร์นเปียกชื้นมาใบหนึ่ง แล้วใช้ปลายนิ้วลูบบนผิวใบ น้ำฝนหยดลงจากกิ่งไม้ลงมาปะทะปลายจมูก แล้วหยดลงร่องปาก นางเอ่ยนามลูกพี่ลูกน้องด้วยเสียงแผ่วเบาและนุ่มนวลราวกับเด็กน้อยกำลังบอกความลับ "เอลส์เพธ"

นางเงยหน้าขึ้นมองเอล์ม "นางปิดบังหลายสิ่งหลายอย่างไว้เป็นความลับ แม้แต่กับข้า ข้าเคยได้ยินเสียงฝีเท้าของนางตามโถงทางเดินช่วงกลางคืนหลังจากทุกคนเข้านอนแล้ว ข้าเคยฟังเสียงเพลงที่นางร้องเบาๆ ในลำคอ เหมือนนางกำลังพูดคุยกับใครสักคนทั้งที่นางอยู่คนเดียว และดวงตาของนาง" ไอโอนิพิมพ์ "สิด้า แต่บางครั้งก็มีสีเหลืองวาบขึ้นมาเหมือนต้ามังกร"

เอล์มโกหกทันทีโดยไม่ต้องคิด "ข้าไม่เห็นรู้เรื่องนั้นเลย"

"นั่นหรือ" ไอโอนิตัดผมไว้หลังใบหู "ข้านี้กว่าท่านรู้เสียอีก เพราะท่านอยู่กับนางที่ปราสาทยูว์หลังคิงงานวันวิษุวัต มีท่าน เจสเปอร์ และแนนอน ท่านแม่ทัพแห่งกองพลม้าศึก"

เอล์มกลัดกลุ้ม พระราชาทรงทราบว่เอลส์เพธ สเปนเดิลมองเห็นไฟแห่งโซคชะตา แต่ไม่ทรงทราบว่านั้นคือเหตุผลที่เรวินชักชวนให้นางเข้าร่วมขบวนการด้วย พระราชาไม่ทรงทราบว่เรวิน เจสเปอร์ และเอล์มผู้เป็นน้องครักษ์ที่พระองค์เลือกมากับพระหัตถ์ได้พาหญิงติดโรคร้ายมาอยู่ด้วย สมคบกันขโมยไฟแห่งโซคชะตาเพื่อรวบรวมลัทธิไฟแล้วจัดมานหมอกให้พ้นไป อีกทั้งเหยียวยารุโรร้าย

เพื่อช่วยชีวิตเอมอรี ผู้เป็นน้องชายของเรวิน

เพื่อก่อกบฏ

จิตใจของเขาเจ็บปลาบเหมือนถูกกรีดด้วยเศษกระจก ผลจากไฟเคียวนั่นเอง เขาลืมไปว่กอร์สกับวิกเกอร์ยังอยู่ในอำนาจของไฟเคียว เอล์มล้วงกระเป๋าสี้อแล้วเตะขอบกำแพงหยาบสามครั้ง ความเจ็บปลาบนั้นหายวับไปทันที

ไอโอนิมองมือของเขาที่ซุกอยู่ในกระเป๋าสี้อ

ฟ้าร้องครืนๆ เอล์มแหงนมองท้องฟ้า ตัวสั่นเทา "พายุใกล้มาแล้ว" เขาพาไอโอนี่ไปที่ม้า "คงขี่ม้าไม่ค่อยราบรื่นนัก"

นางไม่พูดอะไร เมื่อเอล์มยกตัวนางขึ้นบนหลังม้า นางก็ถกกระโปรงขึ้นเหนือเข่าแล้วเหวี่ยงขาขึ้นคร่อมตัวม้า เขาปีนขึ้นมานั่งด้านหลังนาง สั่นกรามเกร็งขณะนางขยับตัวเพื่อนั่งบนอานม้าอย่างมั่นคง หลังโค้งมนของนางแนบชิดลำตัวเขา เส้นผมของนางกรุ่นกลิ่นหอมหวาน

เขาควมม้าตะปิง เคหาสน์ฮอว์ทอร์นค่อยๆ หายลับเข้าไปในผืนป่าหลังจากผู้อยู่อาศัยคนสุดท้ายถูกพาตัวพ้นจากประตูท่ามกลางสายฝนพรำพรูและโคลนตม สาดกระเซ็น

ไอโอนี่ฟังหลังแนบชิดกับแผงอกของเขา สายตาเหม่อมองไปตามถนน เอล์มเหลือบลงมองนางพลางนึกสงสัย นางเข้าใจบ้างหรือไม่ว่าชะตากรรมของนางจะเป็นอย่างไรเมื่อกลับถึงปราสาทสโตน นางรู้หรือไม่ว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่นางได้ออกจากบ้านและเดินทางไปตามถนนซึ่งตัดผ่านป่า นางเหลียวกลับไปมองทางที่ผ่านมามากหรือไม่

นางไม่ได้เหลียวกลับไปมองด้านหลังเลย

บทที่สาม เอลส์เฟธ

กระระทอทองคำแวววาวส่งเสียงเอี้ยดเล็กน้อยเมื่อชายที่เพิ่งพาข้าขึ้นจากน้ำทรุดตัวลงนั่งข้างกายข้าบนผืนทรายสีดำสนิท เราสองคนนั่งมองเกลียวคลื่นม้วนตัวซัดข้อเท้าของเรา คลื่นน้ำถอยกลับออกไป น้ำไม่เคยหยุดนิ่ง กระแสน้ำไม่เคยเปลี่ยนผัน

"แทกซ์" ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงดังกลบเสียงคลื่น
น้ำเค็มบนริมฝีปากข้าเหือดแห้งไปแล้ว ข้าเลียปากแล้วเอ่ยเสียงสั่นเครือ
"อะไรนะ"

"เอมมอรี เพอร์ซิวัล แทกซ์" เขาลากมือซึ่งสวมถุงมือเหล็กไปตามพื้นทราย "นั่นคือนามของข้า"

ข้ากะพริบตา เม็ดทรายติดบนขนตาข้า "ท่าน...ท่านคือ..."

เมื่อเขาหันมามองข้า ดวงตาสีเหลืองคู่นั้นราวกับกระดุนเดือนความทรงจำที่ลืมหืมไปนานแสนนาน "เจ้าจะจำได้เอง" เขาหันกลับไปมองท้องฟ้ามืดมิด

"ที่นี้คงแทบไม่มีอย่างอื่นให้ทำแล้ว นอกจากพยายามนึกให้ออก"

ข้าชื่อเอลส์เพธ สเปนเดล ข้ารู้จักชื่อของตัวเองได้ก็เพราะเขา...แทกซ์ส...เขาเรียกข้าด้วยชื่อนี้ ข้าลองพูดชื่อออกมาดังๆ แต่เสียงที่ออกมากลับคล้ายเสียงซูฟอ "เอลส์เพธ สเปนเดล"

แทกซ์สหายไปแล้ว ข้าไม่เห็นว่าเขาจากไปเมื่อใด ข้าเหลียวซ้ายขวาเพื่อมองหาเขา ทว่าเขาไม่ได้ทิ้งไว้แม้แต่รอยเท้าบนพื้นทราย

ข้ามองออกไปตามผืนน้ำ แทรกมือลงไปใ้ในผืนทรายกระทั่งรู้สึกสวบมือเกลือทำให้ผมยาวของข้าพันกันเหนียวเหนอะ ข้าดึงเส้นผมเส้นหนึ่งจากหัวมาพันรอบนิ้วแน่นจนปลายนิ้วเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ ข้าไม่ได้กินและไม่ได้นอนเลย

เวลาไม่อาจพบเจอข้า ไม่มีสิ่งใดพบเจอข้า ความว่างเปล่านี้ลึกล้ำสุดหยั่งเมื่อแทกซ์สกลับมาถึง เขาก็มองข้าด้วยสีหน้าราวรู้จักข้า ข้าขมวดคิ้ว "ท่านผิดแล้ว ข้าจำไม่ได้ว่าท่านเป็นใคร ข้าจำไม่ได้..." ข้าหันกลับไปมองผืนน้ำ "จำอะไรไม่ได้เลย"

"ข้าขอเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟังได้หรือไม่"

"เรื่องอะไรหรือ"

"เรื่องของเร"

ข้ายี้ดตัวตรง

"ครั้งหนึ่งเนิ่นนานมา" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงลั่นไหล "มีเด็กหญิงเจ้าปัญญาและแสนดี หลงทางในเงาพงพี แล้วก็ได้พบราชา ราชนัผู้ครองเวท ผู้เขียนคัมภีร์นั้นขึ้นมา ทั้งสองจึงคบค้า กลายเป็นเงากันและกัน

"เด็กหญิงและราชัน...กลายเป็นอสุรกาย"

บทที่สี่ เรวิน

ผิวของเรวินไม่รู้สึกลึบถึงความเย็นเยือกจากไฟกระจกเงาอีกแล้ว

เขากลับมาถึงปราสาทสโตนแล้ว ทว่าไม่ได้รู้สึกอุ่นขึ้นเลย ความหนาวเย็นจากคุกใต้ดินเริ่มคืบคลานขึ้นมาตามบันไดมืด กระทั่งแทรกเข้ามาสู่กลางอกของเขา

เขาถือลูกกุญแจสองดอกอยู่ในมือ เมื่อหยุดยืนบนบันไดชั้นบนสุดแล้ว มองลงไปเบื้องล่าง เขาก็กำลูกกุญแจแน่นขึ้น เขาไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าผู้เป็นน้องสาว แต่นางคงจะเป็นทหารที่ไม่เก่งนักหากปล่อยให้เขาได้ยิน

"เรวิน"

เขาหันไปมอง ดีหน้าต่างเครื่องเคลือบเพื่อซ่อนความรู้สึกตกใจ "เจส"

เจสเปอร์ยืนฟังผนังกระเบื้องทางเดิน นางดูกลมกลืนกับเงามืดเสียจนไม่ต้องใช้ไฟกระจกเงาด้วยซ้ำ นางเหลือบมองลูกกุญแจในมือเรวิน "เจ้าต้องให้คนช่วย ถึงจะเปิดประตูนั้นได้"

"ข้าจะไปตามทหารมาช่วย"

ดวงตาสีน้ำตาลของนางปรากฏแวบบางอย่าง "ข้าคนเดียวก็พอ"

น้ำเสียงหนักแน่นของเจสเปอร์แผ่วแวดตัดพ้อ แต่เรวินเลือกไม่ใส่ใจ

"พระราชาทรงอยากพบเอลส์..." เขานึกหน้า "พระราชาทรงอยากทราบเรื่องไฟอัลเตอร์คู่เป็นการส่วนตัว"

เจสเปอร์ประสานมือเข้าหากัน "นั่นเป็นการสมควรแล้วหรือ"

"ก็คงไม่"

เสียงฆ้องดังสะท้อนก้องทั่วปราสาท เป็นการประกาศว่าถึงเวลาบ่ายแล้ว แต่ไม่ว่าจะเที่ยงวันหรือเที่ยงคืน วันเวลาหาได้มีความหมายต่อเรวิน เขารู้แต่เพียงตัวเขามักจะมีเวลาไม่มากพอให้ทำอะไรต่อมิอะไร

เจสเปอร์ลากรองเท้าบูตไปตามรอยยั่วยวนของพรหมบนพื้นระเบียงทางเดิน "เจ้ารู้สึกดีพอที่จะทำงานนี้แล้วหรือ เจ้าแทบไม่พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเลย เรื่องเอลส์เพนะ"

เรวินขบกราม "ข้าไม่เป็นไร"

นางสายหน้า "ข้ามองออกเสมอแหละเวลาเจ้าโกหก ตาเจ้าเหม่อลอย"

"อาจเพราะปกติตาข้าก็เหม่อลอยอยู่แล้ว"

"เจ้าคงชอบให้คนอื่น ๆ คิดแบบนี้ล่ะสิ" เจสเปอร์เดินเข้ามาใกล้พร้อมดึงลูกกุญแจดอกที่สองออกจากมือเขา "เจ้าคุยกับข้าได้ ข้าอยู่ตรงนี้เสมอ เรวิน" มุมปากของนางกระตุกเล็กน้อย "ข้าคอยเป็นกำลังใจให้เจ้าอยู่เสมอ"

ทั้งสองเดินลงบันไดจนถึงชั้นล่างโดยไม่สิ้นน้ำแข็งซึ่งเกาะอยู่ตามพื้น เมื่อเข้าสู่ห้องนั่งรอก็เจอประตูคุกใต้ดิน ประตูบานนั้นกว้างเป็นสองเท่าของช่วงแขนเรวิน ทำจากไม้โรเวน เสริมความแข็งแรงด้วยเหล็ก ต้องใช้ลูกกุญแจทั้งสองดอกเพื่อไข

เรวินกับเจสเปอร์ยืนประจำตำแหน่งคนละด้านซ้ายขวาของประตูแล้วสอดกุญแจเข้าในแม่กุญแจพร้อมกัน เรวินหันหลังให้น้องสาวเพื่อไม่ให้นางเห็นนิ้วที่กำลังสั่น

กลไกในผนังหินปลดกุญแจออก เรวินจับมือจับแล้วผลักประตูให้เปิดออกกว้างพอจะลอดตัวเข้าไปได้ ประตูไม้โบราณบานนี้มีน้ำหนักมหาศาล

"เปิดประตูไว้อย่างนี้แหละ" เรวินเก็บลูกกุญแจทั้งสองดอก "เดี่ยวพวก กองพลม้าศึกก็จะมารับตัวเอริก สเปนเดลกับทีริน ฮอว์ทอร์นเข้าสู่การไต่สวน" เขาก้าวผ่านประตูเข้าไป

"อยากให้ข้าเข้าไปด้วยไหม"

"ไม่ต้อง แค่นี้ไปเอาไฟจอกมาจากคลังอาวุธก็พอ แล้วไปเจอข้าที่ห้อง ส่วนพระองค์"

"เจ้าแน่ใจหรือว่าไหว" เจสเปอร์ถามซ้ำ

ปกติเรวินโกหกต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น เขาไม่เคยชอบศิลปะการโกหกเลย มันเป็นเรื่องหนึ่งในหน้าากมากมายที่เขาสนใจ และเขาเชื่อมั่นมานานมากเสียจน ลืมไปว่าควรถอดออกอย่างไรตามจำเป็น

เขาลอดผ่านประตูเข้าไปในความมืด "ข้าไม่เป็นไร"

ยิ่งเขาเดินเข้าไปทางทิศเหนือลึกขึ้นเท่าไร อากาศยิ่งเบาบางลง ทางเดินในคุุได้ดิน ลาดลงราบกับพาให้เดินลึกลงในพื้นดิน เรวินกระชับเสื้อคลุมแน่นขึ้น สายตาจ้องไปข้างหน้า เขาไม่กล้ามองเข้าไปในห้องซึ่งอันว่างเปล่า เพราะกลัวว่าวิญญาณของ บรรดาเด็กติดโรคร้ายซึ่งตายในห้องซึ่งอาจเผล่ออกมาจากเงามืดแล้วพรากเอาชีวิตเขาไป

ทางเดินนั้นมีคบเพลิงที่มอดดับลงแล้วเรียงราย แทบไม่มีใครเดินผ่านมายังพื้นที่ส่วนนี้ของคุุได้ดิน เรวินเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนสุดทางเดิน ที่ตั้งของห้องซึ่ง ห้องในสุด

อสุรกายรออยู่ตรงนั้น

มันนอนราบกับพื้น ดวงดาจ้องมองเพดานราวกับกำลังมองดวงดาว บนฟากฟ้า ร่างกายซึ่งเคยเป็นของเอลส์เพธ สเปนเดลบัดนั้นอนนิ่งสนิท ไร้ละออง

พ้นออกจากปากของนางซึ่งตอนนี้เป็นของราชันผู้เลี้ยงแกะ ดูราวกับมังกรพ่นไฟ เมื่อเรวินหยุดฝีเท้าลงหน้าห้องซัง ราชันผู้เลี้ยงแกะไม่ได้หันมามอง ได้ยินเพียงเสียงพันกระทบกันดังกรีก กรีกแทนคำทักทาย

เรวินรู้สึกเหมือนมีก้อนจุกในลำคอ เขาเฝ้ามองไปตามเรือนร่างของเอลส์เพธ อย่างอดไม่ได้

ร่างกายนั้นเคยเป็นของเอลส์เพธ

"เจ้าตื่นอยู่หรือเปล่า"

ไร้เสียงตอบกลับ

เรวินก้าวไปข้างหน้า มือจับกรงเหล็กเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง "ข้ารู้ว่าเจ้าได้ยินข้า"

เสียงหัวเราะสะท้อนก้องในความมืด ร่างที่อยู่ในห้องซังค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง แล้วหันมา เรวินพยายามไม่นึกหน้า ดวงตาสีดำของเอลส์เพธหายไปแล้ว แทนที่ด้วยดวงตาสีเหลืองจัด ริมฝีดาแคบยาวเหมือนกับดาแมว ดวงตาของชายที่ตายไปแล้วห้าร้อยปี

ราชันผู้เลี้ยงแกะนั่งนิ่ง มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่ขยับ "เจ้าอยู่ตามลำพังแม่ทัพ" เขาพูด ยังคงเป็นเสียงของเอลส์เพธ แต่ตอนนี้คำพูดสั้นไหลเหมือนเคลือบด้วยน้ำมัน ผิดแล้ว "คิดดีแล้วหรือที่ทำแบบนี้"

เรวินเกร็งตัว "เจ้าจะทำร้ายข้าหรือ"

รอยส่ายะยี้มชั่วร้ายคือคำตอบ "ข้าคงไม่โกหกกว่าข้าเคยคิดเรื่องนั้นอยู่เหมือนกัน"

แถวนี้ไม่มีใครได้ยินทั้งสองพูดกัน แต่เรวินดึงไฟฉายออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วแตะสามครั้ง

ลำคอและจมูกพลันสั่นเพราะเกลือ เรวินหลับตาแล้วปล่อยให้เกลือกลิ้งกินเขา จากนั้นจึงผลักเกลือออกไปนอกร่างแล้วก้าวเข้าสู่จิตใจของราชันผู้เลี้ยงแกะ เขาพยายามมองหาร่องรอยของเอลส์เพธในความมืด

ทว่าก็ไม่พบ

เรวินลืมนดา ราชนัผู้เลี้ยงแกะกำลังจ้องมองเขาอยู่ เสียงของบุรุษซึ่งลั่นไหลเคลือบด้วยยาพิษพูดเข้ามาในใจเขา *เจ้าต้องการอะไร เรวิน ยูว์*

เรวินยกหลังมือขึ้นปิดปาก พยายามเก็บซ่อนความรู้สึกสั่นสะท้าน ตอนนี้เขากำลังมองร่างกายของเอลส์เพธ นี่คือนิ้ว ปาก และมือของนาง เส้นผมสีดำยาวพันกันยุ่งเหยิงสยายลงมาคลุมไหล่ทั้งสองข้าง หน้าอกของนางขยับขึ้นลงตามจังหวะหายใจ

แต่ก็เช่นเดียวกับเสียงของนาง ร่างกายของเอลส์เพธมีบางสิ่งผิดปกติอย่างยิ่ง นิ้วมือของนางแข็งเกร็ง ขดเหมือนกรงเล็บ ท่าทางของนางดูประหลาดพิกล ไหล่ยกขึ้นสูงผิดปกติ หลังโค้งค่อม

"พระราชาทรงต้องการพบเจ้า" เรวินบอก "แต่ก่อนข้าจะพาตัวเจ้าไปเข้าเฝ้าพระราชา ข้าต้องการสองสิ่ง"

ราชนัผู้เลี้ยงแกะคลี่ตัวแล้วลุกขึ้นยืนกึ่งกลางของห้องซัง ทันใดนั้น เขาก็ปรีเข้ามาหน้าห้องซัง "ข้าฟังอยู่"

เรวินกำมือบนลูกกรงแน่นขึ้น "ข้าอยากได้ความจริง ห้ามพูดปริศนา ห้ามเล่นลิ้น เจ้าคือราชนัผู้เลี้ยงแกะจริงๆ หรือ"

ดวงตาสีเหลืองกวาดมองทั่วมือทั้งสองข้างของเรวิน ทั้งเล็บที่หัก เศษดินที่ยังเกาะอยู่ตามร่องแผลในนิ้วมือ ร่างกายเอลส์เพธค่อมลงจนดูเหมือนอีแร้ง "ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยเรียกข้าด้วยชื่อนั้น"

"แล้วนางเรียกเจ้าว่าอะไร"

เงิบไปครู่หนึ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ลมหายใจจากจมูกของราชนัผู้เลี้ยงแกะไม่ระเหยเป็นไอน้ำด้วยซ้ำราวกับว่าถูกแช่แข็งไปทั้งร่าง แต่ทันใดนั้น เขาก็เริ่มขยับนิ้วมือราวกับกำลังติดพินที่มองไม่เห็น "นางเห็นข้าอย่างที่ข้าเป็นจริงๆ" เขากะซิบซำๆ ในความคิดของเรวิน *ฝันร้าย*

"เจ้ารู้ไหมว่าไฟอัลเตอร์คู่อยู่ไหน ฝันร้าย"

"ข้ารู้"

"เจ้าพาข้าไปที่นั่นได้หรือไม่"

เสียงของมันฟังเหมือนอยู่ใกล้และไกลในเวลาเดียวกัน "ข้าจะพาไปแน่"

"ระยะทางไกลเท่าไร"

ฝันร้ายกัมห้วงแล้วอีก "ไม่ไกล แต่ก็ไกลกว่าที่ที่เจ้าเคยไปในชีวิตนี้"

เรวินทุบลูกกรงอย่างแรง "ข้าบอกว่าอย่าเล่นลิ้น"

"เจ้าถามหาความจริง แต่ความจริงยืดหยุ่นได้ เรวิน ยัวร์ แล้วเราทุกคนต้องยืดหยุ่นไปตามความจริง มิเช่นนั้น..." ตาสีเหลืองของมันมีประกายวาว "เราจะแตกสลาย"

มันพูดเข้าไปในจิตใจของเรวินด้วยเสียงของมันเองอีกครั้ง ก่อนเจ้าจะถือกำเนิด มันพูด ก่อนเรื่องราวของเด็กหญิง ราชา และอสูรกาย ข้าเคยเล่าเรื่องราวที่เก่าแก่กว่านี้ มันคือเรื่องราวของเวทมนตร์ หมอก และไฟแห่งโชคชะตา เรื่องราวแห่งโรคร้ายและภาวะเสื่อมสลาย รอยยิ้มของมันจางหายไป มันเป็นเรื่องของการแลกเปลี่ยน

"ข้ารู้เรื่องคัมภีร์แห่งอัลเดอร์สติ"

"ดี เพราะเจ้ากำลังจะก้าวเข้าไปในคัมภีร์"

เรวินสูดหายใจลึก รู้สึกถึงความเย็นเยือกกลืนลงไปปอด

"ไฟอัลเดอร์คูมีใบเดียวเท่านั้น" ฝันร้ายพูดต่อ "มันมอบพลังให้ผู้ใช่ไฟพูดกับจิตวิญญาณแห่งพงไพรซึ่งเป็นเทพเจ้าของเราได้ และนางเป็นผู้รักษาไฟอัลเดอร์คู นางจะร้องขอบางอย่างเพื่อแลกกับไฟใบสุดท้ายในสำหรับ ทุกอย่างล้วนมีราคาแพง"

"ข้าพร้อมจ่ายด้วยสิ่งใดก็ตามที่นางร้องขอ" เรวินดันตัวชิดลูกกรงแล้วพูดด้วยเสียงต่ำลง "ฝันร้าย เมื่อข้าจ่ายแล้ว ไฟอัลเดอร์คูจะเป็นของข้า ไม่ใช่ของพระราชินี ไม่ใช่ของเจ้า ของข้าเท่านั้น"

ดวงตาสีเหลืองปรากฏแววบางอย่าง "สิ่งที่เจ้าต้องการจากข้าประการ

ที่สองคืออะไร เรวิน ยัวร์" ผันร้ายพิมพ์

แม้รอบกายจะหนาวเย็นเหมือนน้ำแข็งจับ แต่เรวินยังได้กลิ่นโลหิตจากเสื้อผ้าของเอลส์เพธ เขาถอยออกมาก้าวหนึ่ง แต่สายไปเสียแล้ว มือซ้ายของเขาเริ่มสั่นเล็กน้อย เขากำหมัด "เมื่อข้าพาเจ้าไปยังห้องส่วนพระองค์ ห้ามเจ้าทำร้ายพระราชินี ห้ามเจ้าทำอะไรก็ตามที่เสี่ยงจนทำให้ข้าพาเจ้าออกจากปราสาทสตोनเพื่อตามหาไฟอัลเตอร์คูไม่ได้"

"หมายความว่าโรแลนด์ตกลงตามข้อเสนอของข้าแล้วใช่หรือไม่ ที่จะแลกชีวิตข้ากับชีวิตของเอมอรี"

"ไม่ได้ตกลงทั้งหมด นั่นคือเหตุผลที่เจ้าต้องทำตัวดีๆ"

ผันร้ายหัวเราะ เสียงนั้นดังไปทั่วคุกใต้ดินราวกับติดปีกปีศาจ "ทำตัวดีๆนั้นแหละ" มันงอนิ้วมือเข้าหากัน "ช่างเถอะ พาข้าไปเผ่ากษัตริย์โรแลนด์ของเจ้าเสียสิ"

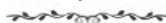
อาวุธและเครื่องมือพันธนาการหลากชนิดแขวนเรียงรายอยู่บนตะขอตตามผนัง คุกใต้ดิน เรวินหยิบตรวนข้อมือซึ่งทำจากเหล็กออกมาแล้วเปิดประตูห้องซึ่งผันร้ายยื่นข้อมือให้เขา

เขาเห็นผิวซีดอยู่ใต้แขนเสื้อชาดวัน เรวินกัดฟัน "ดึงแขนเสื้อลงมา ตรวนจะได้ไม่โดนผิวตรงข้อมือ ข้าไม่อยากทำให้เอลส์เพธมีรอยฟกช้ำอีก"

"ตอนนั้นไม่รู้ลึกถึงความเจ็บปวดหรอก"

เรวินขบขันกรามแน่น เขาพยายามไม่แตะโดนผิวหนังของผันร้ายขณะใส่ตรวน "ไปกันเถอะ"

แม้ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวน แต่ผันร้ายยังคงเคลื่อนไหวอย่างเงียบบนหน้าชนลูก เรวินต้องพยายามหักห้ามใจไม่เหลียวกลับไปมอง สิ่งเดียวที่ทำให้

เรวินมั่นใจว่าสุรกายยังเดินตามหลังเขามาคือเขารู้สึกได้ว่าฝันร้ายยังอยู่ตรงนั้นราวกับวิญญาณตามติด ทั้งสองเดินออกจากชั้นใต้ดินอันหนาวเหน็บของปราสาทสโตน

เขากับฝันร้ายเดินขึ้นบันได เรวินสะบัดมือ ตอนแรกมือเขาชาเพราะความเย็นเยือกในคุกใต้ดิน ตอนนี้นึกกลับรู้สึกเจ็บแปลบ เขายังคงใช้ไฟฝันร้ายอยู่ เขาใช้มันเรียกหาเอล์ม แต่ญาติพี่น้องของเขาไม่ตอบ

มีเพียงเสียงของคนอีกผู้หนึ่ง

นางตายไปแล้ว ไรฟ์ ในเบื้องลึกของจิตใจ เสียงที่คุ้นเคยนั้นมีแววเยาะเย้ยหวังลมๆ แล้งๆ ไปทำไม แม้เจ้าจะรวบรวมสสารไฟ ขจัดมันหมด และเยียวยาโรคร้ายได้สำเร็จ นางก็จะไม่กลับมาหาเจ้าอยู่ดี นางตายไปแล้วในห้องนอนของตัวเองที่เคหาสน์สปีนเดิลเมื่อสี่คืนก่อน เสียงหัวเราะดังหึๆ ทั้งหมดก็เพราะเจ้ากลับมาเข้าไปสืบนาที้

เรวินกระชาไฟสีแดงอมม่วงออกจากกระเป๋าเสื้อแล้วแตะสามครั้งเพื่อสลายเวทมนตร์ เขาได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นโครมคราม นั่นไม่ใช่เสียงของฝันร้าย แต่เป็นเสียงของคนอีกผู้หนึ่งซึ่งเยาะเย้ยเขา กระตุ่นสิ่งที่เขากลัวมากที่สุด ทุกครั้งที่เขาใช้ไฟฝันร้ายนานเกินไป

เสียงของตัวเอง

เสียงพันกระแทกกันดังก้องทั่วผนังหิน "เจ้าไม่จำเป็นต้องใช้ไฟฝันร้ายหรอกนะ เรวิน ยูว์ ทั้งห้องซังเป็นร้อยห้องมีข้าเพียงคนเดียว" มันเงียบไปพักหนึ่ง "เว้นแต่ว่าเจ้าอยากได้ยินเสียงคนอื่นเมื่อเข้ามาในจิตใจข้า"

เรวินหยุดเดิน "เจ้าอยู่ด้วยหรือเปล่า" เขาเอ่ยขณะพยายามมองตรงไปข้างหน้า บังคับน้ำเสียงให้เยือกเย็น "ตอนที่ข้ากับเอล์มอยู่ด้วยกันตามลำพังนะ"

"ทำไมเล่า จอมโจร ความทรงจำหอมหวานเริ่มเน่าแล้วหรือไง"

เรวินผลักฝันร้ายไปชนผนัง มือกำรอบลำคอชิดชิดเขี้ยวของสุรกาย

ทว่าสัมผัสของมันเหมือนลำคอของนางไม่มีผิด มันคือลำคอของนาง

เขาริบชักมือกลับ "ทุกอย่างมีแต่เรื่องโกหกทั้งเพ" เขาไม่เคยปล่อยให้ตัวเองคิดถึงเรื่องนี้จนกระทั่งตอนนี้ และพอเขาคิดถึงขึ้นมา...

เขารู้สึกว่ามันเจ็บปวดมากกว่าคมหอกคมดาบเสียอีก "ทุกแววตาทุกคำพูด เจ้าอยู่ในจิตใจของเอลส์เพธมาสิบเอ็ดปี กลมกลืนจนไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางสิ้นสุดลงตรงไหน และตัวเจ้าเริ่มต้นที่จุดไหน"

ฝันร้ายฉีกยิ้ม "เป็นเช่นนั้นจริงๆ"

เรวินรู้สึกคลื่นไส้

"ถ้าจะพูดให้เจ้าสบายใจขึ้นบ้าง นางรักและบูชาเจ้าฝ่ายเดียว ข้าละรำคาญสีหน้าเรียบเฉยเป็นหินของเจ้าเสียจริง"

เรวินหลับตาแล้วหันไปทางอื่น "แต่เจ้าก็อยู่ด้วย ตอนที่ข้ากับนางอยู่ด้วยกัน"

ฝันร้ายเงิบไปนานก่อนจะพูดขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบาว่าเคย "มีสถานที่แห่งหนึ่งท่ามกลางความมืดซึ่งข้ากับนางใช้ร่วมกัน เป็นเหมือนชายฝั่งอันโดดเดี่ยว ขนานไปกับผืนน้ำมืดดำ มันคือสถานที่ที่ข้าใช้เก็บซ่อนสิ่งที่ข้าอยากลืม ในช่วงเวลาสิบเอ็ดปีที่เราอยู่ด้วยกัน บางครั้งข้าก็ไปสถานที่แห่งนั้นเพื่อให้เอลส์เพธได้พักบ้าง และเมื่อเร็วๆ นี้" มันเคาะเล็บกับผนัง "ข้าไปเพราะไม่ได้อยากรับรู้ถึงความผูกพันที่นางมีต่อเจ้า ซึ่งข้าไม่เข้าใจเอาเสียเลย"

เรวินลืมตา "สถานที่ที่ว่านี้อยู่ในใจของเจ้าจริงหรือ"

มันเงิบไปก่อนเอ่ยขึ้น "ข้าแต่กร้าวอยู่ในความมืดตลอดห้าร้อยปี ข้าคือมนุษย์ที่ค่อยๆ บิดเบี้ยวจนกลายเป็นบางสิ่งที่เลวร้าย ข้ามองไม่เห็นแสงอาทิตย์ ไม่เห็นแสงจันทร์ จำได้แต่เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้น ข้าจึงสร้างสถานที่นั้นขึ้นมาเพื่อซ่อนตัวราชันผู้ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต รวมถึงความเจ็บปวดและความทรงจำทั้งปวงของราชองค์นั้น มันคือสถานที่แห่งการพักผ่อน"

เรวินหันไปหามัน เมื่อเขาสบตาสีเหลืองของฝันร้าย เขารู้ทันที "นางอยู่ที่นี่ ข้าจึงไม่ได้ยินเสียงนางตอนใช้ไฟฝันร้าย เจ้าเอาเอลส์เพธไปซ่อน"

ลำคอของเขาแสบร้อน "นางอยู่ตามลำพังในความมืด"

ผ่นร้ายเยี่ยงคอ "ข้าไม่ใช่มังกรเผ่าทรัพย์ ตอนที่เอลส์เพธสัมผัสไฟผ่นร้าย และตัวข้าแทรกซึมสู่จิตใจนาง ชีวิตนางเปลี่ยนไป ตัวข้าคือภาวะเสื่อมสลายของนาง"

ไม่ เรวินไม่อาจยอมรับได้ "บอกข้าสิว่าข้าจะเจอนางได้อย่างไร"

"ข้าจะบอกไปเ ในเมื่อข้าออกจะเพลิดเพลินที่เห็นเจ้าแสดงอารมณ์เปิดเผยเช่นนี้"

เรวินลดมือไปจับด้ามกริชงาช้างซึ่งเหน็บไว้กับเข็มขัด "เจ้าต้องบอกข้าแน่ เมื่อเราออกจากปราสาทระย้านี้ไปด้วยกัน เจ้าต้องบอกข้าว่าข้าจะตามตัวเอลส์เพธได้อย่างไร"

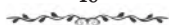
รอยยิ้มของผ่นร้ายแผ่ด้วยภัยคุกคาม "ข้ารู้สิ่งที่รู้ ความลับของข้าถูกฝังไว้ลึก แต่ข้าเก็บรักษาความลับยาวนานตลอดมา และจะรักษายาวนานตลอดไป"

กษัตริย์โรเวนไม่ได้ประทับในห้องส่วนพระองค์

เรวินสบล "รอที่นี่" เขาบอกผ่นร้าย ทั้งให้สูรกายตัวเปื้อนโลหิตและใส่โซ่ตรวนยืนอยู่บนพรมในห้องส่วนพระองค์ ส่วนเขาริบดีนจำไปตามระเบียบทางเดินสู่ห้องของฮอท เมื่อก้าวเข้าไปในห้อง เขาต้องพยายามบังคับตัวเองอย่างสุดความสามารถ โชคดีที่กินอาหารกลางวันเข้าไปน้อย จึงไม่อาเจียนออกมาเมื่อได้กลิ่นในห้องนั้น

ห้องของมกุฎราชกุมารร้อนอบอ้าว เลือดและของเสียจากร่างกายจึงยิ่งส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง ฟิลิก วิลโลว์ยืนอยู่พร้อมนักเวชอาคมอีกสามคนข้างเตียงของฮอท พระราชาประทับที่นั่นเช่นกัน ยืนอยู่ข้างเจสเปอร์ ไกล์เตาผิง พระราชากำลังมินเมา พระองค์ทรงมินเมามาสามวันแล้วขณะเฝ้าอยู่ข้างเตียงของฮอท

พระองค์ทรงแตะไฟผันร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อพยายามเข้าไปในจิตใจของผู้เป็นบุตรชาย

แต่ไม่ว่าฮอทจะยังอยู่ในนั้นหรือไม่ พระองค์ก็ยังไม่อาจเข้าถึงบุตรชายได้เลย และไฟเคียวก็ไม่อาจสั่งให้ดวงตาสีเขียวเหม่อลอยคุณนั้นกลับมามีชีวิตได้ ผิวน้ำที่พอมองเห็นจากใต้ผ้าพันแผลและผ้าห่มมีแต่บาดแผลและรอยถลอก

ฮอทแหลกสลายแบบที่เรวินไม่เคยพบเจอมาก่อนตลอดชีวิตยี่สิบหกปี แม้แต่หมาป่ายังไม่ฉีกทิ้งร่างของเหยื่อถึงเพียงนี้ สัตว์เดรัจฉานมักไม่ฆ่าเพื่อความสนุก แต่สิ่งที่มันทำกับฮอท ทั้งฉีก หัก ขย้ำ เกินคำว่าเพื่อความสนุกไปไกล

ทันใดนั้น เขารู้สึกว่าตัวเองคิดผิดที่พาให้พระราชาทรงมาเจอสัตว์ประหลาดที่ทำร้ายบุตรชายของพระองค์ถึงขนาดนี้

เรวินสบตาเจสเปอร์ นางขบฟันแน่นแล้วกระซิบข้างหูของผู้เป็นลูก ผ่านไปสักพักหนึ่งกว่าพระราชาก็กลับมามีสมาธิอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงหันมาเห็นเรวินในที่สุด สายพระเนตรนั้นก็เคร่งขมึนขึ้นมา พระชนกขมวดมุ่น

"ว่าอย่างไร" พระองค์รับสั่งเสียงดังเมื่อทั้งคู่ออกมาอยู่ระเี่ยงทางเดิน "นางอยู่ที่นี่หรือเปล่า"

เรวินสุดลมหายใจเข้าลึก "อยู่ในห้องส่วนพระองค์พะยะค่ะ"

พระหัตถ์หยาบกร้านของพระราชากำแนมรอบคอขวิดแก้วบรรจุเหล้า "มีไฟจอกหรือไม่"

"ข้ามีใบหนึ่งพะคะ" เจสเปอร์พูด พร้อมหยิบไฟแห่งโชคชะตาสีเขียวน้ำทะเลขึ้นมา

"ดูซิว่านั่นจะพยายามโกหกเรื่องไฟอัลเตอร์คู่อีกไหม"

เมื่อพระราชาทรงกระชากประตูห้องเปิดออก ผันร้ายกำลังนั่งงอตัวบนเก้าอี้พนักสูงหูลุรา ดูเหมือนกับการ์กอยล์ ผันร้ายกับพระราชาจ้องหน้ากัน กษัตริย์สองพระองค์ซึ่งมีแววดาประสงคร้ายหมายจะเอาชีวิตอีกฝ่าย พระเนตรกษัตริย์โรแวนเป็นสีเขียว ส่วนดวงตาของผันร้ายเป็นสีเหลือง ดวงตาซึ่งผ่านภาวะไร้สมดุล

มาเนิ่นนานกว่าห้าร้อยปี

ผืนร้ายแบมือข้างหนึ่งซึ่งดูเหมือนกรงเล็บออกเพื่อทักทาย มืออีกข้างของมันถือจอกเงินซึ่งมีไวน์อยู่เต็ม "เออะละ" มันพูด "เริ่มการไต่สวนกันเลย"

เจสเปอร์มองดูรวนที่ข้อมือของอสุรกายอย่างสงสัย นางพนมหายใจแล้วแตะไฟจอกสามครั้ง

กษัตริย์โรแวนทรงรักษาระยะห่างระหว่างพระองค์กับเก้าอี้ที่ผืนร้ายนั่งอยู่ห่างจนรถม้าแล่นผ่านได้เลยทีเดียว พระราชาทรงมีเมตตาด้วยฤทธิ์น้ำจันทน์ก็จริง แต่ก็ไม่ใช่คนโง่ พระองค์ทอดพระเนตรแล้วว่าอสุรกายตนนี้ทำอะไรได้บ้างยามถูกขังให้โกรธ "บอกข้ามา เอลส์เพธ สเปนเดล เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าไฟอัลเดอร์คู่ซ่อนอยู่ที่ใด"

ผืนร้ายใช้นิ้วหนึ่งมันวนปอยผมสีดำของเอลส์เพธ เรวินยื่นมอง ในใจรุ่มร้อน เพราะนึกถึงความทรงจำเก่าๆ เขาเคยลูบไล้เรือนผมมันด้วยมือตัวเอง เคยใช้นิ้วสางเส้นผมของนาง ทอดถอนใจลงในเรือนผมมัน

เขาไหลไปมองผนัง

"ง่ายนิดเดียว" ผืนร้ายพิมพ์ "ซำอยู่ที่นี่ด้วยตอนที่ไฟหายไป"

พระราชาทรงหันไปมองไฟจอกในมือของเจสเปอร์แล้วจึงหันกลับไปมองผืนร้าย รวากับไม่มั่นใจว่าระหว่างสิ่งที่เห็นและสิ่งที่ได้ยิน พระองค์ควรไม่เชื่อถือสิ่งใดกันแน่ "เป็นไปได้"

ผืนร้ายยิ้มบาง "งั้นหรือ เวทมนตร์เป็นสิ่งที่แปลกและไม่แน่นอน"

"หมายความว่าเวทมนตร์เป็นสิ่งที่ทำให้เจ้า...เจ้า..." พระราชาทรงลั่นพันทัน "ได้รับรู้เรื่องเก่าแก่เกี่ยวกับไฟอัลเดอร์คู่มาอย่างนั้นหรือ"

มุมปากของผืนร้ายยกขึ้น "เจ้าจะว่าเช่นนั้นก็ได้"

"ไฟนั้นซ่อนอยู่ที่ใดกันแน่" เจสเปอร์ขัดขึ้น ไหล่ทั้งสองข้างเกร็ง

ผืนร้ายเหลือบมองนางอย่างไม่ใส่ใจ "ลึกลงไปในป่าที่ป้าอันไรถนนวนหนทางแต่ผู้ที่ได้กลิ่นเกลือนั้น..." ผืนร้ายส่ายยิ้ม "มันเพรียกหา"

พระราชาสุดพระอัสสาศะเข้าลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ พระองค์ทรงเลื่อมมอง
เรวิน "หลานชายของข้ารู้หรือเปล่าว่าเจ้าติดโรคร้าย"

เรวินตัวเย็นเฉียบ ตื่นตระหนกอยู่ภายใน

ฝันร้ายเอย่อยอย่างสิ้นไหลรากับลุ่มเสียงนั้นเคลือบด้วยน้ำมัน "แม่ทัพ
แห่งกองพลม้าศึกหาใช่ยอดปักษาที่รู้เห็นทุกสิ่งอย่าง เขาไม่รู้เรื่องเวทมนตร์เลย
กระทั่งสายเกินไป"

นี่คือความจริง แม้บิดเบี้ยวไปเพียงเล็กน้อย

สีหน้าของเรวินซึ่งปกตินิ่งเฉยบัดนี้กลับเคร่งเครียด ฝันร้ายสังเกตเห็น
มันยืมรากับรู้ว่าเรวินเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

ไฟแห่งโชคชะตาไม่มีผลต่อราชันผู้เลี้ยงแกะ ความจริงข้อนี้บันทึกไว้ใน
คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส

แลกเปลี่ยนสมบูรณ์แล้ว ด้วยราคาที่นางอยากเห็น ข้าสร้างไฟทั้งสิบสอง
ชั้นมา... ทว่าข้าไม่อาจใช้มันสักใบ

แต่ไฟแห่งโชคชะตาส่งผลต่อเอลส์เพธ ฮอทเคยใช้ไฟจอกกับนาง เรวิน
เคยพุดเข้าไปในจิตใจของนางด้วยไฟฝันร้าย

อสุรกายเบื้องหน้าเขาเป็นทั้งเอลส์เพธและราชันผู้เลี้ยงแกะ ฝันร้าย
จวนต่อไฟได้...และทำให้เวทมนตร์ของไฟล้นฤทธิ์ได้ด้วย

ไม่ต่างจากเวทมนตร์ของเรวินเองมากนัก เขาใช้ได้เพียงไฟกระจกเงา
ไฟฝันร้าย และคิดว่าใช้ไฟอัลเดอร์คุ้ได้เช่นกัน ส่วนอีกเก้าหน้าไฟที่เหลือนั้น เขา
ใช้ไม่ได้ และฤทธิ์ของมันไม่ส่งผลอะไรต่อเขาเช่นกัน เขาปฏิเสธอำนาจแห่ง
ไฟเคียวไม่ให้บังคับจิตใจเขาได้ และโกหกได้เมื่อมีผู้ใช้ไฟจอกกับเขา

เช่นเดียวกับที่ฝันร้ายทำอยู่ตอนนี้

"มีผู้ใดรู้เรื่องที่เจ้าติดโรคร้ายอีกบ้าง" พระราชากระแทกพระสุรเสียง
เมื่อทุกฝ่ายเงียบไปนาน

"เวทมนตร์ของข้าเป็นความลับมาตลอด"

"แม้แต่กับพ่อของเจ้าอย่างนั้นรี"

ฝันร้ายยับยั้งกรรมไปมา "นั่นต้องถามเขาเอง ข้าไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เอริก สปินเดลผู้เย็นชาเคยกระทำลงไป"

"เจ้ามองเห็นไฟแห่งโชคชะตาด้วยเวทมนตร์ของเจ้าอย่างแท้จริงใช่หรือไม่"

"ใช่ ข้ามองเห็น"

"เจ้าจะใช้เวทมนตร์เพื่อตามหาไฟไบบิสต์ท้ายให้ข้าหรือไม่"

สีหน้าของฝันร้ายยังคงอ่านไม่ออก "ข้าจะช่วยแน่ ตราบใดที่เจ้ารักษาข้อตกลงการแลกเปลี่ยนระหว่างเรา โรแวน เจ้าปล่อยตัวเอมมอรี ยูว์กลับคืนให้ครอบครัวของเขารึยัง"

พระราชากำพระหัตถ์แน่น "บอกข้ามาสิว่าไฟอัลเดอร์คู่อยู่ไหน แล้วคืนนี้ข้าจะปล่อยตัวเขา"

ฝันร้ายเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "เออละ" มันสุดลมหายใจเข้าลึก "เส้นทางสู่ไฟไบที่สิบสอง จำต้องแลกเปลี่ยน ณ สามสถาน แห่งแรกคือน้ำ ทะเลสาบมีดมืด เห็นเงาสะท่อนเลื่อนราง แห่งที่สองคือตอนเช้าป่า แม้ควรเหลียวไป แต่เจ้าไม่อาจหันกลับไปมองมรรคา"

ฝันร้ายตวัดสายตามองเรวีน น้ำเสียงที่มันเปล่งออกมาคมกริบราวกับจะกรีดเลือด "แห่งสุดท้ายคอยอยู่ในสถานที่ไร้กาลเวลา ที่แห่งความโคกคัลล์ โลहित และอาชญา ไม่มีดาบใดช่วยชีวิตเจ้าได้ ไม่มีหน้ากากใดช่วยปกปิดใบหน้า เจ้าจะกลับมาด้วยไฟอัลเดอร์คู่สมใจ...

"แต่เจ้าไม่อาจออกมาได้ชั่วชีวิต"

บทที่ห้า เอล์ม

ถนนซึ่งตัดผ่านป่าบัดนี้มีดมืด ต้นไม้ใบหญ้าดูหนาหนักเพราะเก็บกักความชื้นไว้มาก

เมื่อฟ้าแลบแปลบ เอล์มก็ตึงหมวกสูงขึ้นมากลุมศีรษะ หรีดตาเพื่อมองลอดสายฝนกระหน่ำ

ไอโอไนไม่ได้สวมเสื้อคลุมและรองเท้า เท้าและข้อเท้าของนางโผล่พ้นชายกระโปรงสีขาว ผ้าเนื้อละเอียดเปื้อนเศษโคลนเป็นฝอยกระจาย นางคงหนาวแต่ไม่ปริปากบ่น

เสียงพูดของนางเหมือนกับแรงสั่นลอดผ่านแผ่นหลัง สะเทือนแผ่นอกของเอล์มไปด้วย เธอไม่ได้ยินที่นางพูด เพราะเสียงของม้าดังจนกลบเสียงของนางไปหมด "เจ้าว่าอะไรนะ"

"นางเป็นอะไรไหม" ไอโอไนถามเสียงดังขึ้น "เอลส์เพธนะ"

แม้แต่การพูดว่าเอลส์เพธ สปินเดิลยังมีชีวิตอยู่ยังให้ความรู้สึกว่าเป็นเรื่องไม่จริง "ไม่รู้สิ" เอล์มขบฟัน "เจ้าไม่สบายใจหรือเปล่าที่นางฉีกุ้หมั้นของเจ้าเป็นชิ้นๆ"

ไอโอไนยังคงมองไปข้างหน้า "คิดว่าคงไม่สบายใจพอๆ กับท่านนั่นแหละ"